

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 15 0 У 002394 16 Увп
Бања Лука, 16.5.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Смиљане Мрше предсједника вијећа, Страхине Ћурковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз учешће Сање Орашчанин као записничара, у управном спору по тужби Р. Б., С. број 12, заступан по законском заступнику М. Б., директору друштва (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од ... године, тужене Републичке управе, у предмету претварања права коришћења у право својине, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 У 002394 15 У од 26.11.2015. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 16.5.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против оспореног акта којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Републичке управе број ... од ... године. Тим рјешењем одбијен је захтјев Р. Б. за претварање права коришћења у право својине на некретнинама означеним као к.ч. бр. ... Г. у површини од 1.492 м²; к.ч. бр. ... ораница Т у површини од 4.741 м² и к.ч. бр. ... врт Т у површини од 558 м², све уписане у зк. ул. бр. ... к.о. С.П. П., као државна својина, право коришћења Р.С.са 1/1 дијела.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да процес реформе Сектора траје веома дуго, а нормативно је започео одлуком Високог представника, а настављен доношењем Закона о јавном сервису и то ЈРТС БиХ („Сл. лист БиХ“ број 78/05 и 35/09), Закона о ЈРТВ сервису БиХ („Сл. гласник БиХ“ број 92/05), Закона о ЈРТВ сервису РС („Сл. гласник РС“ број 49/06) и Закона о ЈРТР сервису Ф БиХ („Сл. новине Ф БиХ“ број 48/08), да је Високи представник за БиХ донио одлуку за реструктурисање система јавног емитовања у БиХ дана 30. јула 1999. године и чланом 1. наведене Одлуке утврђено је оснивање јавних РТВ, односно оснива се систем јавног емитовања у Бих који се састоје од три јавне телевизије како је предвиђено у тексту а) „Оснива се јавна РТВ служба БиХ“, б) Оснива се РТВ Ф БиХ, в) Захтијева се да Народна скупштина РС до 15.8.1999. године усвоји текст закона којим се успоставља јавна РТВ за РС која ће у правном смислу бити насљедник СРТ; да се чланом 3. наведене Одлуке утврђује рјешавање међусобних имовинских и финансијских захтјева јавних РТВ, а том одлуком се привремени Управни одбор БиХ распушта са даном 6.8.1999. године. У складу са тим сва актива и пасива РТВ БиХ се преноси на ЈРТВ основане у складу са чланом 1. ове Одлуке до потпуног укидања РТВ БиХ као правног субјекта у складу са процедуром која је прописана у више тачака А, Б, Ц, Д (1, 2, 3 и Ф); под тачком А) у

процедуре се прописује слjedeће „с циљем управљања процеса распуштања РТВ БиХ, Високи представник за БиХ ће, уз консултације са ИМЦ, именовати заступника за пренос имовине и експертни тим који ће заступнику за пренос имовине пружити релевантну техничку помоћ; заступник за пренос и експертни тим ће се консултовати са представницима ПБС БиХ, РТВ ФБиХ и РТВ РС као странама у поступку распуштања“. Одредбом под тачком Ф) је прописано „да најкасније до 01.01.2000. године стране треба да потпуно изврше одобрене аранжмане за пренос имовине и доставе потврду о извршењу обавеза ИМЦ“. Након доношења ове одлуке о реструктурисању система јавног емитовања у БиХ, ликвидатор РТВ БиХ, агент Високог представника за радио телевизијски систем, позивајући се на одлуку Високог представника од 30. јула 1999. године, донио је Одлуку о ликвидацији РТВ БиХ која је објављена у „Сл. гласнику БиХ“ број 17/03, а тужилац се управо позива на ову Одлуку о ликвидацији чија је сврха намирење повјерилаца уновчењем имовине из ког разлога се у том поступку и пописује сва имовина тог лица, а што је и била сврха доношења ове одлуке. Том одлуком обавезује се ЈС БиХ и РТВ ФБиХ да своја права управљања цјелокупном опремом и локацијама, на којима се налазе предајници за емитовање и пренос програма, пренесу на Корпорацију. Објекат у П. СТ Т., поводом кога је покренут овај управни спор, уписан је као објекат који је био у функцији емитовања РТВ С. до априла 1992. године. По сада важећем Закону о ЈРТВ систему БиХ („Сл. гласник БиХ“ број 78//05) односи унутар јавних радио и телевизијских сервиса регулисани су чланом 6. наведеног закона, а у ставу 2. тог члана се прописује да су јавни РТВ сервиси обавезни да региструју Корпорацију на државном нивоу којој су дате бројне надлежности наведене у ставу 3. тог члана, таксативно набројане од тачке а) до тачке с), а тачком с) је прописано да Корпорација координира коришћење и управљање техничким ресурсима, имовином и инфраструктуром информационе технологије; да је чланом 12. тог закона прописано да је Корпорација заједничка управљачка структура између ЈРТВ сервиса са истим правима и обавезама према сва три јавна РТВ сервиса (БХ РТ, РТРС и РТ ФБиХ). Три јавна РТВ сервиса овим законом успостављају Корпорацију (став 2. члана 12. тога закона). Корпорација има организационе јединице у С., Б. и М. (став 4. члана 12); па, по оцјени нижестепеног суда, тужилац РТВ БиХ (БХ РТС) није овлашћен за подношење захтјева за претварање права коришћења у право својине на предметним некретнинама, јер то овлашћење не извире из правних норми, прије свега Закона о ЈРТВ БиХ сервису, а тужилац није учинио вјероватним да је овлашћен за покретање наведеног поступка, посебно што је Законом о ЈРТВ БиХ Корпорација успостављена као заједничка управљачка структура три јавна РТВ сервиса, па тужилац није овлашћен за подношење таквог захтјева, а што је суд цијенио имајући у виду прије свега Одлуку о реструктурисању јавног сервиса у БиХ донијету од стране Високог представника, те Одлуку о преносу свеукупне имовине и обавеза са РТВ БиХ на три емитера.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац оспорава њену законитост из основа садржаног у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да Корпорација из члана 12. Закона о јавном радиотелевизијском систему БиХ („Сл. гласник БиХ“ број 78/05, 35/09, 32/10 и 51/15) није ни до данас заживјела; да је Одлуком о ликвидацији Јавног предузећа Р.Б. јасно наведена подјела имовине јавног предузећа радиотелевизије БиХ, те шта све чини имовину тог предузећа, између осталог, то су радио дифузни објекти и локације међу којима и предметни П.Т.; да другостепени орган није водио рачуна да првостепени орган у поновном поступку, није донио рјешење у законском року од 30 дана иако је

био то дужан у смислу члана 227. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10 у даљем тексту ЗОУП); да је тужилац доставио документацију о правном сљедништву, па да су управни органи требали уважити захтјев тужиоца за претварање права коришћења у право својине у складу са одредбама Закона о стварним правима РС, као и у одговарајућим посједовним листовима извршити измјену, те умјесто Р. С. уписати Р. Б. и Х.; да је Законом о радио-телевизији РС („Сл. гласник РС“ број 49/06, 73/08 и 42/10) у члану 56. наведено да ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о РТВ РС („Сл. гласник РС“ број 22/03) и други прописи који су уређивали РТВ РС, па је тако престао важити и Закон о радиотелевизији („Сл. гласник РС“ број 8/96) на који се позвао првостепени орган тужене, као и тужена; да је „тужилац“ уписан с правом коришћења на предметним непокретностима, а које до ступања на снагу Закона о стварним правима нису постале својина другог лица, па да су испуњени услови из Закона о стварним правима да се изврши претварање права коришћења у право својине на предметним непокретностима. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање или пак да се преиначи.

Тужена у одговору на захтјев је доставила предметни спис без одговора на захтјев.

Р. Р. С., заинтересовано лице у овом управном спору, у одговору на захтјев истиче да су Законом о ЈРТВ систему БиХ, јавни емитери: а) Р.БХ као јавни РТВ сервис БХ, б) Р. Ф. БиХ (РТВ ФБиХ) као јавни РТВ сервис ФБиХ и в) Р.Р. С. (РТВ РС) као јавни РТВ сервис РС; да чињеница што Корпорација није до данас заживјела не представља правни основ да се Р. БХ укњижи, односно да буде легитимисана за подношење захтјева за претварање права коришћења у право својине на предметним некретнинама, јер је некадашњим Законом о радиотелевизији РС („Сл. гласник РС“ број 8/96) у члану 25. став 1. и 2. било регулисано да средства Српске радиотелевизије (сада РТВ РС) чине средства бивше РТ С. – предајници, везе, опрема, уређаји и објекти који се налазе на територији РС, као и имовина и новчана средства јавног предузећа, што значи да су по основу тада важећег закона предметне непокретности, међу којима је и наведени објекат, који се налази на територији РС, припали ЈПРТ РС и не само те непокретности, већ и друге непокретности које се налазе на територији РС, а раније су чинили средства РТ С., па будући да су тим посебним законом предметне некретности постале својина ЈПРТ РС, то није било мјеста примјени члана 324. Закона о стварним правима због чега је првостепеним рјешењем правилно одбијен захтјев тужиоца, а и оспореним актом правилно одбијена жалба. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Правобранилаштво Републике Српске, као заинтересовано лице, није дало одговор на захтјев.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је тужилац Републичкој управи дана ...године поднио захтјев за претварање права коришћења у право својине на предметним некретнинама ближе описаним у тачки 1. диспозитива првостепеног рјешења; да је првостепени орган одбио захтјев тужиоца уз образложење да су на основу одредбе

члана 25. Закона о радиотелевизији РС („Сл. гласник РС“ број 8/96) предметне некретнине постале својина ЈПРТ РС, па да нису испуњени услови из члана 2. Закона о изменама и допунама Закона о стварним правима („Сл. гласник РС“ број 95/11), да се изврши претварање права коришћења, управљања или располагања у право својине на предметним некретнинама. Оспореним актом је одбијена жалба, а побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт.

Након што је изнио генезу процеса реформе Сектора у БиХ, нижестепени суд је правилно образложио разлоге за одбијање захтјева тужиоца за претварање права управљања, коришћења или располагања у право својине на предметним непокретностима налазећи да нису испуњени услови за подношење таквог захтјева, с обзиром да је Одлуком о ликвидацији РТВ БиХ проведена ликвидација над тим правним субјектом, а сврха провођења ликвидационог поступка је намирење повјерилаца уновчењем имовине тог правног субјекта; да је тачком 4. ове одлуке одређено да ће РТВ БХ престати да постоји и биће избрисана из судског регистра и свих других јавних регистара у којима је била уписана те да ће се завршетак поступка ликвидације објавити у „Службеном гласнику БиХ, „Службеним новинама Федерације БиХ, „Службеном гласнику Републике Српске“ и „Службеном гласнику Брчко Дистрикта“; да је након тога извршено оснивање Корпорације коју чине три јавна РТВ сервиса, па с обзиром да се ради о три емитера, онда је одлуком Високог представника, којом су основана три јавна РТВ система, и извршен пренос свеукупне имовине и обавеза са РТВ БХ на емитере, па тужилац у овом поступку нема правну легитимацију како је то правилно закључио нижестепени суд за подношење овог захтјева, будући да су предметне непокретности на основу члана 25. Закона о радиотелевизији РС („Сл. гласник РС“ број 8/96) постале својина ЈПРТ РС. Стога није основан навод да су се управни органи позвали на непостојећи закон, јер је наведени закон био темпоралног карактера и њиме је, а сходно одлуци Високог представника, којим су основане три јавна РТВ сервиса, имовина на територији РС постала имовина ЈПРТ РС.

Дакле, наведене некретнине се налазе на територији Републике Српске и исте су биле кориштене у функцији емитовања програма РТВ С. до априла 1992. године, па су по основу члана 25. Закона о радио телевизији („Сл. гласник РС“, број 8/96) припале ЈП С. која од 1999. године послује под садашњим називом ЈП Р., па су правилно управни органи и нижестепени суд закључили да не постоји правно сљедништво РТВ БХ у погледу уживања стварних права на горе описаним некретнинама које је раније користила РТВ С.

Како је одредбом члана 2. Закона о изменама и допунама ЗСП прописано да се право управљања, коришћења или располагања претвара у право својине досадашњег носиоца ако посебним законом није другачије одређено, а овдје је Законом о радиотелевизији РС прописано да предајници, везе, уређаји и објекти који се налазе на територији РС као и имовина и новчана средства РТ С. постају средства Р.

Према томе, наведено право коришћења је претворено у право својине другог лица, па се не може примјенити ни одредба члана 3. Закона о изменама и допунама Закона о стварним правима („Сл. гласник РС“, број 95/11) којом је прописано да се привремено право коришћења до преузимања, право коришћења ради грађења и трајно право коришћења на градско-грађевинском земљишту на друштвеној, односно државној својини, које до ступања на снагу овог закона није постало својина другог лица, претвара се у право својине његовог досадашњег носиоца, односно правног

сљедника. Будући да тужилац није правни сљедник бивше Р.С., односно ЈРТВ система у БХ, јер је Одлуком Високог представника од 30.јула 1999. године извршен пренос свеукупне имовине и обавеза са ЈРТВ БХ на три емитера, а не на једног емитера како то тужилац истиче током поступка, то је правилно захтјев тужиоца одбијен.

Из наведене законске одредбе произлази да је легитимисан за подношење захтјева за претварање права коришћења у право својине онај правни субјект који је уписан са правом коришћења или његов правни сљедник. Како из података зк. ул. бр. ... к.о. С.П. П. слиједи да тужилац није уписан са правом коришћења на предметним непокретностима на којима тражи претварање права коришћења у право својине, па је правилан закључак нижестепеног суда да тужилац није легитимисан за подношење захтјева у смислу одредбе члана 330. ЗСП.

Такође, тужилац није доказао да је правни сљедник уписаног правног субјекта, јер се та чињеница доказује изводом из судског регистра, а тужилац није приложио доказе да је правни сљедник уписаног правног субјекта, а није ни могао доказати зато што је уписани субјект одлуком агента за ликвидацију којег је именовао Високи представник за БиХ провео поступак ликвидације и наведени субјектат је брисан из судског регистра, што произлази из Одлуке о ликвидацији РТВ БиХ која је објављена у „Сл. гласнику БиХ“ број 17/03.

Након ликвидације РТВ С., извршена је диоба имовине, па је Р. РС припала имовина која се налази на територији РС јер је одредбом члана 25. став 1. и 2. Закона о радиотелевизији РС став 1. и 2. било регулисано да средства С. (сада РТВ РС) чине средства бивше РТ С. – предајници, везе, опрема, уређаји и објекти који се налазе на територији РС, као и имовина и новчана средства јавног предузећа, што значи да су, по основу тада важећег закона, предметне непокретности међу којима је и наведени објектат, који се налази на територији РС, припали ЈПРТ РС.

Дакле, послије ликвидације овог правног субјекта и његовог брисања из судског регистра основана су три РТВ система: РТВ БиХ, РТВ Ф. БиХ и РТВ РС и створена обавеза да се оснује једна Корпорација на нивоу БиХ чије су надлежности садржане у одредби члана 6. став 3. Закона о ЈРТВ систему БиХ.

При овоме треба имати у виду и чињеницу да је Оквирним законом о приватизацији предузећа и банака у Босни и Херцеговини („Сл. гласник БиХ“ број 14/98) који је донио Високи представник за БиХ прописано да ће имовина која се налази на територији једног ентитета приватизовати по закону о приватизацији тог ентитета.

Из свега изложеног неспорно произлази да тужилац није доказао да је правни сљедник правног субјекта који је уписан у зк. ул. бр. ... к.о. С.П. П. са правом коришћења на предметној непокретности, па је правилно тужба побијаном пресудом одбијена о чему је нижестепени суд дао довољне и увјерљиве разлоге које као правилне прихвата и овај суд.

Не стоје ни приговори тужиоца да су учињене повреде одредаба ЗОУП због тога што првостепени орган није у року од 30 дана донио рјешење у поновном поступку, јер недonoшење одлуке у законском року од стране управног органа може само представљати одговорност руководиоца тог органа, а сама чињеница да управни акт

није донијет у законском року, не представља повреду управног поступка која би водила поништењу таквог акта.

Стоји навод из захтјева да је Закон о радиотелевизији РС („Сл. гласник РС“ број 8/96) престао важити доношењем Закона о РТВ РС („Сл. гласник РС“ број 22/03), али с обзиром да је он егзистирао одређено вријеме, па будући да је одредбом члана 25. став 1. и 2. тог закона регулисано да средства бивше РТ С., а коју чине предајници, везе, опрема, уређаји и објекти који се налазе на територији РС, као и имовина и новчана средства постају имовина С....., а сада РТВ РС, као њеног правног сљедника, онда су неосновани наводи из захтјева да су се управни органи позвали на непостојећи закон, јер је тај закон био на правној снази у вријеме када су, по сили закона, наведена средства, имовина и објекти бивше РТ С., постали својина С.....

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози предвиђени одредбом члана 35. став. 2. ЗУС, па се захтјев тужиоца за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић